

Arrest

nr. 263 750 van 16 november 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 29 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 14 januari 2021.

Ook zijn moeder S., stiefvader N. en zus T. dienen op 29 januari 2020 een beschermingsverzoek in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 29 juni 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent El Salvadoraans staatsburger, geboren in X op X 1989. U woonde in Vista Hermosa in San Salvador. U woonde samen met uw broer R.(...), uw zus J.(...) en uw zus T.(...) en haar dochter A.(...). U was een fitness instructeur en een professionele danser. Uw zus T.(...) werkte in een callcenter. Door de week verbleven uw moeder en haar partner N.R.(...) in een appartement in Usulután, dat dicht bij hun werkplaatsen gelegen was, en in het weekend keerden zij terug naar jullie huis in San Salvador. N.R.(...) verleende technische ondersteuning aan mensen met beperkte financiële middelen in het kader van een overheidsprogramma, uw moeder werkte bij een centrum voor vrouwen (Ciudad Mujer) van het ministerie van lokale ontwikkeling.

Midden januari 2019 kende u problemen met onbekende personen aan de parking van het huis waar u toen woonde in de kolonie Vista Hermosa. Twee personen kwamen naar u toe toen hij zijn auto aan het parkeren was. Ze benaderden u met een pistool. Ze namen uw bezittingen en zeiden dat u zich stil moest houden. De politie kwam achteraf naar het huis, maar u diende geen klacht in. Nadien verhuisde u terug naar het huis van uw moeder, dat iets verder lag van zijn toenmalige huis in de kolonie Vista Hermosa.

In oktober 2019 kende ook Ronald problemen met bendeleden. In een straat waar veel bendeleden zijn, zouden enkele bendeleden hem in een auto hebben proberen duwen. Hij kon de belagers wegduwen en weglopen.

Op 18 oktober 2019 was uw moeder op haar werk in Usulután, toen een collega haar een bericht stuurde en zei dat ze door haar partner in het huis werd gehouden. Uw moeder werkte in een centrum voor vrouwen tegen geweld en misbruik en kon op haar werk een code activeren omdat haar collega in levensgevaar verkeerde. Uw moeder ging mee met de politie naar het huis waar de collega en haar partner waren. De collega werd geholpen door de politie en diende een klacht in. Later bleek dat de partner van deze collega een bendeleider is. Uiteindelijk heeft die collega haar klacht ingetrokken tijdens de hoorzitting op 1 november 2019 uit schrik voor bedreigingen vanwege haar ex-partner en zijn familie. De bendeleider heeft uw moeder toen die dag ook gezien, en ook in de verklaringen over het incident staat dat uw moeder haar collega had geholpen.

Op 11 november 2019 reed uw moeder in Usulután van haar werk naar het ziekenhuis om medicijnen op te halen. Ze parkeerde op de parking van het ziekenhuis en ging de medicijnen halen. Toen ze terugkwam, zag ze dat haar auto ingesloten was door een taxi. Nochtans was de parking zo goed als leeg en kon de chauffeur zich elders geparkeerd hebben. Toen de chauffeur haar zag aankomen, nam hij zijn gsm en begon te bellen. Uw moeder zag dat hij haar nummerplaat noteerde en ze probeerde tevergeefs foto's te maken van de taxi. Uw moeder startte uiteindelijk haar wagen en duwde op de claxon, waarna de wagen uiteindelijk is weggereden.

Op 15 november 2019 was uw moeder in San Salvador in de ochtend op pad, toen ze door twee wagens werd belaagd in een straat waar veel bendeleden zitten. De twee wagens probeerden haar wagen klem te rijden aan een rood licht. De wagens hadden geen nummerplaat. Toen het verkeerslicht op groen sprong, kon ze wegrijden van de andere wagens omdat ze een straat insloeg die naar het politiekantoor leidt.

Het volgende incident vond plaats op 12 december 2019 toen N.R.(...) en uw moeder uit de mis voor de viering van Virgen de Guadalupe kwamen in Santa María, Usulután. Ze reden naar hun appartement in Usulután, toen ze onderweg werden tegengehouden door twee personen. De twee personen waren gewapend. Ze eisten 7000 dollar van hen. Ze bedreigden jullie met de dood en zeiden dat ze wisten dat jullie familie in San Salvador woonde, en waar jullie woonden en werkten. De twee personen zeiden dat ze nog gingen communiceren met jullie over het geld, en ze gingen terug weg. Diezelfde avond wilden N.R.(...) en uw moeder klacht indienen in de gemeente Santa María. Een politieagent zei dat hij hun klacht niet kon opnemen en dat ze naar het centrale politiekantoor in Usulután moesten gaan. De volgende dag, op 13 december 2019, ging N.R.(...) een klacht indienen tegen afpersing en doodsb bedreigingen in Usulután. Hij kreeg geen kopie van de klacht. Hij kon wel een kopie gaan aanvragen bij het openbaar ministerie, dit deed hij op 23 december 2019 in de ochtend. Ze vonden de klacht niet terug, maar hij vulde een formulier in zodat ze de klacht konden opsturen. Tot op heden ontving hij geen kopie van de ingediende klacht.

Diezelfde dag, op 23 december 2019 in de namiddag, werd uw zus T.(...) samen met uw dochter A.(...) in San Salvador op straat benaderd door een persoon. Hij deelde met haar mee dat ze jullie in de gaten hielden. Hij zei dat ze het geld wilden. Die avond kwamen jullie allemaal in het huis in Vista Hermosa in San Salvador bijeen om de situatie te bespreken. Diezelfde nacht zijn jullie allemaal naar de broer van uw moeder in Palo Alto gegaan, daar bleven jullie voor twee dagen. Jullie wisselden vanaf dan af van verblijfplaats. Jullie spraken een beurtrol af en bleven om de beurt in het huis in San Salvador, soms in het appartement in Usulután of soms in Palo Alto slapen. Sinds die dag zijn R.N.(...), T.(...) en u niet meer gaan werken.

Op 26 december 2019 kochten jullie online de vliegtickets voor jullie reis naar België.

Op 17 januari 2020 werd R.N.(...) in de wagen onderschept door een andere wagen. Twee personen stapten uit en kwamen naar hem toe. Ze wisten dat hij een klacht had neergelegd, en woude dat hij de klacht introk. Die avond werd hij door de politieagent opgebeld waarbij hij klacht had neergelegd op 13 december 2019. Hij zei dat R.N.(...) naar het politiekantoor moest komen. Hij vroeg hem daar of de personen van de bedreiging op 12 december terug waren langsgesproken. Toen hij, na de bedreiging van de personen eerder die dag, de klacht wou intrekken, zag hij dat de politieagent het formulier van de klachtintrekking al had klaargemaakt.

Uw moeder bleef werken tot en met 20 januari 2020 aangezien ze niet eerder kon stoppen met werken. Twee dagen later, op 22 januari 2020 bent u met R.N.(...), uw moeder, W.(...) en uw dochter A.(...), met de auto vertrokken naar Guatemala. Vanuit Guatemala namen jullie het vliegtuig naar België met tussenstops in El Salvador en Spanje. Jullie kwamen aan in België op 23 januari 2020 en dienden op 27 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Sinds jullie in België aangekomen zijn, kende de zus van uw moeder, S.(...), problemen met een persoon via haar gsm. Via berichten deed een persoon zich voor als uw moeder, probeerden ze geld van haar te krijgen. S.(...) verhuisde naar een beveiligde wijk omdat ze haar identiteitskaart en dus adres had doorgegeven via de berichten. Sindsdien kent ze geen problemen meer.

Op 11 januari 2021 kende uw zus J.(...) problemen met bendeleden in San Salvador. Twee mannen in een wagen kwamen J.(...), die op een moto reed, tegemoet. Een van de mannen kwam naar haar toe. Hij beledigde haar en eiste 25 dollar. Toen een minibus voor personenvervoer passeerde, stapte de man terug in de wagen en reed de wagen weg. Ze diende de dag nadien een klacht in bij de politie van San Salvador.

U verklaart niet terug te kunnen naar El Salvador waar u de bendes dient te vrezen.

Ter staving van jullie verzoek legden jullie volgende documenten neer: jullie paspoorten, jullie identiteitskaarten, de huwelijksakte van S.J.M.L.(...) en R.N.(...), het masterdiploma van uw moeder, een factuur van het huis in San Salvador, documenten met betrekking tot de klacht die R.N.(...) indiende (dd. 3 februari 2020, 31 januari 2020 en een mail van de advocaat dd. 29 september 2020 met de intrekking van de klacht dd. 17 januari 2020) en de klacht van uw zus J.(...) (dd. 12 januari 2021). Verder legden jullie ook een usb-stick neer met documenten van het werk van S.J.M.L.(...) en R.N.(...), foto's van de incidenten op 11 en 15 november 2019 en screenshots van berichten tussen uw moeder en haar zus, screenshots van berichten tussen uw moeder en haar collega en screenshots van berichten tussen uw moeder en de dochter van haar collega.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig steunt op dezelfde motieven die N.R.(...) (CGVS 20/12253; DVZ xxx) in het kader van zijn verzoek heeft aangehaald.

In het kader van zijn verzoek werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

“Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS geconcludeerd dat u alsook uw gezin niet aannemelijk hebben gemaakt dat jullie een gegronde vrees voor vervolging hebben, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, en evenmin dat jullie een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvador.situationsecuritaire20201012.pdf>). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande maakt dat de door u aangehaalde asielmotieven omtrent de afpersing door een bende buiten het toepassingsveld van de Conventie van Genève vallen. De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet worden toegekend. Wat uw nood aan subsidiaire bescherming betreft, in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, stelt het CGVS vast dat uw verklaringen in verband met de gebeurtenissen in El Salvador niet kunnen overtuigen.

Dient ten eerste opgemerkt te worden dat de incidenten die W.(...) in januari 2019 en Ronald in oktober 2019 meemaakten niet de directe aanleiding waren voor jullie vertrek uit El Salvador. W.(...) geeft ook zelf aan dat er vermoedelijk geen link is tussen het probleem dat hij in januari 2019 zou hebben ervaren en de beweerde incidenten op 12 en 23 december 2019 (CGVS 20/12252, p.10).

Jullie geven voorts aan dat uw vrouw in oktober en november 2019 al in aanraking kwam met de bendeleden (CGVS 20/12252, p.10; CGVS 20/12253, p.10-11; CGVS 20/12253B, p.7-8; CGVS 20/12298, p.11). Uw vrouw getuigt dat ze naar aanleiding van een incident op 18 oktober 2019, waarbij haar collega betrokken was, in november 2019 twee keer bedreigd zou zijn geweest (CGVS 20/12253B, p.4, 7-8 en 11-12). Op 11 november 2019 zou uw vrouw op een parking ingesloten zijn door een auto en op 15 november 2019 zouden twee wagens hebben getracht haar klem te rijden (CGVS 20/12253B, p.4 en 8). Behalve enkele screenshots van berichten kan uw vrouw geen document voorleggen, noch van de rechtszaak van deze collega, noch van haar werk, dat aantoont dat zij betrokken was bij deze gebeurtenissen. Wel legt zij enkele foto's neer van de wagens die haar zouden hebben belaagd op 11 en 15 november 2019 (zie foto's USB-stick). Op die foto's zijn echter enkel wagens te zien en kan niet worden aangetoond dat de personen in de wagens uw vrouw ook daadwerkelijk zouden hebben

geviseerd. Ook is het opmerkelijk dat uw vrouw zelf geen klacht indiende na de incidenten in november 2019, of via haar werk enige bescherming probeerde te verkrijgen (CGVS 20/12253B, p.12). Er kan toch verwacht worden dat, indien ze werkelijk achtervolgd werd door bendeleden (CGVS 20/12253B, p.4, 7-8 en 11-12), zij ook enige moeite zou doen om bescherming te krijgen of aangifte te doen. Jullie gingen verder met jullie leven en bleven allemaal werken (CGVS 20/12252, p.5; CGVS 20/12253B, p.5 en 12; CGVS 20/12298, p.7 en 13), en jullie waren toen zelfs nog van plan een huwelijksreis te boeken met het hele gezin voor eind december 2019 (CGVS 20/12253, p.6 en 10; CGVS 20/12253B, p.8; CGVS 20/12298, p.5 en 9). Ook toen de bendeleden jullie op 12 december 2019 bedreigden in Usulután, zouden jullie die avond de kinderen op de hoogte hebben gebracht van het incident, maar geeft u zelf toe dat jullie '... nog niet gedacht hadden over wat [we] zouden doen aan ons probleem, we hadden nog niet gedacht aan migreren' (CGVS 20/12253, p.10; CGVS 20/12253B, p.10 en 11). Uw vrouw verklaart dat de kinderen na het incident van 12 december 2019 ook 'niet echte grote voorzorgsmaatregelen' namen, aangezien jullie er niet van overtuigd waren dat de bendeleden echt op de hoogte waren van jullie verblijf in San Salvador (CGVS 20/12253B, p.11). U en uw vrouw zouden diezelfde avond hierover aan jullie kinderen hebben verteld (CGVS 20/12252, p.7; CGVS 20/12253B, p.11; CGVS 20/12298, p.12), iets wat u nochtans zelf ontkent (CGVS 20/12253, p.6 en 11), maar voor de rest pasten de kinderen volgens uw vrouw gewoon wat op sinds het incident op 12 december 2019 (CGVS 20/12253B, p.11). Dat zowel u als W.(...) en T.(...) naliet deze gebeurtenissen van oktober en november 2019 te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, is overigens ook erg opmerkelijk, temeer toch kan worden gesteld dat dergelijke incidenten impact op jullie gezinsleven moeten hebben gehad en zij volgens jullie huidig relaas mogelijks aanleiding gaven tot alle incidenten die jullie nadien hebben meegemaakt.

Bovendien moeten de nodige twijfels worden geuit bij de door jullie afgelegde verklaringen over de verschillende incidenten. Dient opgemerkt te worden dat de verklaringen die jullie aflegden over het incident op 12 december 2019 en de nasleep ervan weinig aannemelijk zijn. U en uw vrouw werden tegengehouden door twee bendeleden. U verklaart dat beide personen gewapend waren (CGVS 20/12253, p.8), uw vrouw is daar echter niet zeker van en verklaart louter dat ze iets zag fonkelen in hun handen (CGVS 20/12253B, p.11). U verklaart voorts dat het bendelid zeventuizend dollar van jullie eiste. Gevraagd naar hoe en wanneer de betaling in zijn werk zou gaan stelt u dat het bendelid jullie nog geen concrete instructies had gegeven (CGVS 20/12252, p.11; CGVS 20/12298, p.10 en 13). De bendeleden zeiden wel dat ze wisten waar jullie woonden in Usulután en in San Salvador, en waar jullie werkten. Ze zouden jullie enkel gezegd hebben dat jullie zeventuizend dollar moesten betalen en dat als jullie dit niet zouden doen, ze iemand van de familie zouden doden (CGVS 20/12252, p.7; CGVS 20/12253, p.8 en 9-10; CGVS 20/12253B, p.11; CGVS 20/12298, p.10). Vervolgens zouden ze vertrokken zijn. Echter, bij elke volgende bedreiging of benadering lieten de bendeleden steeds na om concrete verdere afspraken te maken (CGVS 20/12252, p.7 en 10; CGVS 20/12253, p.8 en 9-10; CGVS 20/12253B, p.11; CGVS 20/12298, p.10 en 13). Het is niet aannemelijk dat de twee personen jullie op 12 december 2019 bedreigd zouden hebben met de dood indien jullie niet zouden betalen, maar dan niet laten weten hoe het geld en wanneer juist betaald zou moeten worden. Verder is het weinig geloofwaardig dat de bendeleden jullie zouden bedreigen met de dood, maar u of T.(...) op 23 december 2020 en op 17 januari 2021 telkens zouden laten gaan met een waarschuwing en de vraag tot betaling, opnieuw zonder verdere instructies. Dergelijke beweerde handelswijze van de bendeleden is toch wel merkwaardig.

Verder dient er op gewezen te worden dat jullie houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat T.(...) op 23 december 2019 nog het risico zou nemen om met haar dochter Alison en te voet naar de winkel te gaan is weinig geloofwaardig. Bovendien zou ze zich op straat begeven voor een ijsje voor haar dochter (CGVS 20/12252, p.5, 7 en 11; CGVS 20/12253, p.11-12; CGVS 20/12253B, p.6 en 11; CGVS 20/12298, p.10). Dergelijke handelswijze ondermijnt uw beweerde vrees voor vervolging vanwege de bendeleden. Jullie verklaren dat jullie na het incident op 12 december 2019 niet dachten dat de bendeleden werkelijk jullie woonplaats in San Salvador kenden (CGVS 20/12253, p.11; CGVS 20/12253B, p.11-12). Dient hierbij opgemerkt te worden dat jullie wel dachten dat de bendeleden in Usulután waren, en jullie zich ook nog naar daar bleven verplaatsen (CGVS 20/12252, p.7 en 8; CGVS 20/12253, p.8 en 10; CGVS 20/12253B, p.9 en 10; CGVS 20/12298, p.8, 9 en 12). Bovendien is T.(...) na de aanvaring met het gewapende bendelid gewoon verder naar de winkel gegaan, dit omdat het bendelid zei dat "hij haar niet mocht volgen" (CGVS 20/12298, p.13). Dat T.(...) niet zo snel mogelijk naar huis zou willen gaan met haar dochter valt niet onmiddellijk te rijmen met jullie zagezegde vrees voor deze bende.

Verder valt het logischerwijze niet te begrijpen waarom jullie zich steeds verplaatsten naar net die locaties waarvan jullie zelf zeiden dat de bendeleden wisten dat jullie er kwamen en woonden (CGVS 20/12252, p.7 en 8; CGVS 20/12253, p.8 en 10; CGVS 20/12253B, p.9 en 10; CGVS 20/12298, p.8, 9 en 12), namelijk jullie werkplaatsen en jullie appartement in Usulután en het huis in San Salvador. Jullie geven aan dat jullie dit net deden om de bendeleden te misleiden door niet allemaal in hetzelfde huis te slapen en niet dezelfde routine te hebben (CGVS 20/12252, p.7 en 9; CGVS 20/12253, p.11; CGVS 20/12253B, p.12; CGVS 20/12298, p.13), iets wat net wenkbrauwen doet fronsen. Het is merkwaardig dat u en uw gezin geruime tijd en zeer geregeld met de dood bedreigd zouden worden, maar dat jullie toch schijnbaar zonder verdere problemen op dezelfde twee adressen konden blijven wonen. Hoewel jullie eerder aangaven dat jullie na het incident van 12 december 2019 niet dachten dat de bendeleden op de hoogte waren van jullie leven in San Salvador, zou dit op 23 december 2019 voor jullie duidelijk geweest zijn, en toch verbleven jullie ook daar. Ook jullie zoon Ronald en dochter J.(...) bleven in het huis in San Salvador wonen na jullie vertrek uit El Salvador (CGVS 20/12252, p.8; CGVS 20/12253B, p.13). Door de huidige pandemie zouden ze amper het huis moeten verlaten en zouden de bendeleden hen dus niet in het openbaar zien (CGVS 20/12252, p.10 en 11; CGVS 20/12253, p.12; CGVS 20/12253B, p.6 en 13). Echter kan maar moeilijk worden aangenomen dat zij al die tijd al een verborgen bestaan leiden en zo verdere problemen met bendeleden kunnen vermijden.

Ook is het niet logisch dat uw vrouw tot 20 januari 2020 bleef werken in Usulután, een andere plaats waarvan de bendeleden kennis hadden (CGVS 20/12252, p.5; CGVS 20/12253, p.4-5; CGVS 20/12253B, p.6; CGVS 20/12298, p.5). Bovendien zou wat er in het kader van haar werk was gebeurd in oktober 2019 net de reden zijn waarom de bendeleden jullie bedreigden (CGVS 20/12252, p.10; CGVS 20/12253, p.10-11; CGVS 20/12253B, p.7-8; CGVS 20/12298, p.11). Hiermee geconfronteerd geeft uw vrouw aan dat haar werk weigerde dat ze zou stoppen (CGVS 20/12252, p.7; CGVS 20/12253, p.5; CGVS 20/12298, p.10). Ze zou op 3 januari 2020 ontslag hebben ingediend maar kon niet zomaar haar werkzaamheden stopzetten zonder vervanging te zoeken en alles in orde te brengen (CGVS 20/12253B, p.6; CGVS 20/12298, p.10). Het ligt nochtans in de lijn der verwachtingen dat iemand die ontslag wil nemen omwille van doodsbedreigingen, dat dan ook direct doet en niet nog gedurende een maand blijft verder werken. Zeker toen u op 17 januari na het afzetten van uw vrouw op haar werk, opnieuw werd benaderd door de bendeleden (CGVS 20/12253, p.8-9; CGVS 20/12253B, p.10; CGVS 20/12298, p.10 en 12), mag er redelijkerwijs verwacht worden dat dit incident u had moeten doen beseffen niet meer naar die plaats te blijven terugkeren. De uitleg voor het feit dat uw vrouw bleef werken, namelijk dat ze haar nodig hadden en ze voor vervanging moest zorgen, kan derhalve niet gevolgd worden, temeer het een organisatie betreft die geweld tegen vrouwen wil tegengaan en dus logischerwijze begrip kon hebben getoond voor haar precaire situatie. Dat uw vrouw bleef werken op de plaats waar de problemen oorspronkelijk zouden gestart zijn, en dat jullie gedurende die periode nog steeds verbleven in het appartement in Usulután, dicht bij de plaats waar ook u voor de eerste keer problemen kende met de bendeleden op 12 december 2019, ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie relaas in ernstige mate.

Verder wijst het CGVS nog op het weinig aannemelijke vervolg van uw problemen sinds het vertrek uit El Salvador. Wat betreft de incidenten voor jullie vertrek uit El Salvador en de problemen die de zus van uw vrouw, S.(...), zou gekend hebben, kan onmogelijk een verband tussen jullie en haar problemen worden vastgesteld. S.(...) zou door een persoon gecontacteerd zijn geweest die zich voordeed als uw vrouw en geld vroeg (CGVS 20/12252, p.7-8; CGVS 20/12253B, p.6; CGVS 20/12298, p.11). Jullie geven aan dat die persoon informatie wil bekomen over uw vrouw (CGVS 20/12252, p.11-12; CGVS 20/12253B, p.6). In de berichten werd niet verwezen naar jullie problemen (CGVS 20/12298, p.15). Bovendien gaat het hier om een hoger bedrag, namelijk 8500 dollar, en wordt er geen melding gemaakt van de vorige keren dat er al gevraagd zou zijn geweest naar het geld (CGVS 20/12253B, p.6). De vaststelling dringt zich bijgevolg op dat jullie niet verder komen dan blote beweringen die jullie met geen enkel geloofwaardig element kunnen ondersteunen.

Dat jullie in werkelijkheid geen bendedgeweld dienen te vrezen, blijkt voorts uit de vaststelling dat u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat bendeleden nog op zoek zouden zijn gegaan naar u en uw gezin. Tot het beweerde incident van J.(...) op 11 januari 2021 zouden Ronald noch J.(...) enige problemen gekend hebben met de bendeleden (CGVS 20/12252, p.11; CGVS 20/12253B, p.6-7). Zowel J.(...) als R.(...) wonen nochtans nog steeds in het huis in San Salvador waar de bendeleden weet van hebben, en ze hebben op geen enkel moment problemen gekend omwille van jullie problemen. Sinds jullie verzoek tot internationale bescherming in België zouden twee bendeleden J.(...) op 11 januari 2021 in San Salvador bedreigd hebben. In tegenstelling tot uw vrouw na het incident in november 2019,

Ronald in oktober 2019 en T.(...) na 23 december 2019 (CGVS 20/12252, p.4 en 8; CGVS 20/12253, p.12; CGVS 20/12253B, p.12; CGVS 20/12298, p.14), diende J.(...) wel een klacht in (CGVS 20/12298, p.6). Waar u zoveel problemen kende met het indienen van de klacht en het bekomen van een kopie ervan, had J.(...) geen problemen en kreeg ze meteen een kopie van haar klacht mee (zie vertaling document klacht J.(...)). Dient hierbij te worden opgemerkt dat ze naliet jullie van op de hoogte te brengen van het incident, dat enkele dagen voor de persoonlijke onderhouden van 13 en 14 januari 2021 plaatsvond (CGVS 20/12298, p.6 en 14; zie vertaling document klacht J.(...)). Ze wist wanneer jullie interviews bij het CGVS was, maar wou vooral uw vrouw geen zorgen baren (CGVS 20/12298, p.14-15). Het is merkwaardig dat ze jullie niet op de hoogte zou brengen van deze incidenten, zeker indien het benedegeweld net de reden is waarom jullie naar België kwamen. T.(...) geeft aan dat twee benedeleden J.(...) van haar moto gesleurd hebben, dat ze haar gevolgd zouden hebben naar jullie huis en dat ze zeiden dat ze wisten waar jullie (de rest van het gezin) waren (CGVS 20/12298, p.6 en 14). Nochtans zegt J.(...) enkel dat een bendelid uit een wagen met daarin een andere persoon stapte, haar bedreigde en om geld vroeg, en dat het bendelid besloot terug in de wagen te stappen toen een minibus voor personenvervoer opeens voorbijkwam (zie document vertaling klacht J.(...)). De tegenstrijdige verklaringen die T.(...) aflegt ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van jullie asielaanvragen. Ook zegt J.(...) niks over jullie problemen in El Salvador (zie document vertaling klacht J.(...)). Dat de rest van het gezin eerder door benedeleden zou benaderd en bedreigd geweest zijn en daardoor zelfs het land ontvlucht zijn, is niet zomaar een gegeven dat uw dochter J.(...) kan vergeten te vermelden wanneer ze een klacht gaat indienen bij de politie, maar het zou integendeel een ernstige indicatie kunnen zijn van de voortzetting van jullie problemen met de benedeleden. Een en ander doet toch vermoeden dat zij deze klacht louter indiende met het oog op het verwerven van bijkomend "bewijs" voor jullie asielaanvragen. Andermaal wordt hiermee de waarachtigheid van jullie asielaanvragen ondermijnd.

De som van alle voorgaande vaststellingen betekent dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk persoonlijk geïsoleerd werd door een criminele bende in El Salvador, noch dat u daarom bij terugkeer vergeldingen vreest van hen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, evenmin dat u een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvador.retouraupaysapresunepisodemigratoire20201217.pdf>), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen

na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvador.situationsecuritaire20201012.pdf>) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire.20201012.pdf>) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Eenzelfde beslissing werd ook voor uw vrouw, voor W.(...) en voor T.(...) genomen.

De door jullie neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie. Jullie paspoorten, identiteitskaarten en werkdocumenten bevestigen jullie identiteit, herkomst en beroepsactiviteiten, zaken die hier niet ter discussie staan in onderhavige beslissing. Deze documenten tonen niet aan dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

U legde volgende documenten neer om de aangifte van uw klacht te staven: een document authenticiteit van uw dossier (dd. 3 februari 2020), de vermelding van de klacht tegen onbekenden van het incident op 12 december 2019 (dd. 31 januari 2020), een mail van uw advocaat dd. 29 september 2020 met in bijlage de intrekking van de klacht (dd. 17 januari 2020). Deze documenten tonen enkel aan dat u zou hebben getracht documenten met betrekking tot uw zaak te bekomen (CGVS 20/12252, p.7; CGVS 20/12253, p.8; CGVS 20/12253B, p.9; CGVS 20/12298, p.9 en 10), maar u kan deze tot op heden niet voorleggen. Bovendien staat er enkel een melding van uw dossier in de documenten. De documenten die u voorlegde zijn niet van dien aard dat ze de bovenstaande beoordeling wijzigen. Documenten kunnen enkel een geloofwaardig relaas ondersteunen, maar kunnen de aannemelijkheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen. Ook de klacht dat J.(...) op 12 januari 2021 voor het incident op 11 januari 2021 indiende, is niet van dien aard dat het bovenstaande beoordeling kan wijzigen. Zoals hierboven besproken heeft het documenten onvermijdelijk een gesolliciteerd karakter en het doet vermoeden dat zij dit veeleer lieten opmaken om de Belgische asielinstanties te overtuigen van jullie problemen.

Wat betreft de foto's van uw vrouw van de wagens van de incidenten op 11 en 15 november 2019 moet worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Ook aan de screenshots van de berichten tussen uw vrouw en haar zus S.(...), de screenshots van de berichten tussen uw vrouw en haar collega en de screenshots tussen uw vrouw en de dochter van haar collega kan geen objectieve bewijswaarde toegekend worden. Dergelijke berichten kunnen op eenvoudige wijze worden gemanipuleerd.

In verband met de e-mails die het CGVS op 29 januari 2021, op 2 februari 2021 en op 28 april 2021 van jullie ontving met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, moet worden opgemerkt dat het hier enkel over verduidelijkingen van de verklaringen gaat die geen ander zicht werpen op bovenstaande vaststellingen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift en stukken

Verzoeker verwijst integraal naar het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift van zijn stiefvader N., gekend onder rolnummer 264 318. Dit middel luidt als volgt:

"In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

In het kader van de subsidiaire bescherming wijst verzoeker tevens op de (humanitaire) situatie in El Salvador. Hij geeft in dit verband aan dat het rapport van de verwerende partij verouderd is en achterhaald. Verder citeert hij landeninformatie van november 2019 van The Guardian en Foreign Policy. Verzoeker werpt nog op dat rekening moet worden gehouden met de gevolgen van de COVID-19-pandemie, onder meer op socio-economisch vlak. Hij vreest dat hij geen werk zal hebben en hij niet de noodzakelijke medische zorgen zal kunnen krijgen indien hij besmet raakt met deze ziekte."

Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift volgend stuk toe:

- UK Home Office "Country Policy and Information Note: El Salvador: Fear of gangs" van januari 2021.

3. Aanvullende nota

3.1. De verwerende partij maakt op 15 oktober 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus "El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire" van 13 juli 2021;
- COI Focus "El Salvador: Veiligheidssituatie" van 12 oktober 2020.

3.2. Verzoeker legt ter terechtzitting overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota voor, waarbij hij een brief voegt van 7 oktober 2021 van het hoofd van het Centrum Ciudad Mujer Usulután waar zijn moeder werkzaam was.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekers vluchtmotieven identiek zijn aan die van zijn stiefvader N., zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald. Hij roept geen eigen andere motieven in. Deze vaststelling wordt noch in het verzoekschrift noch ter terechtzitting betwist.

In de bestreden beslissing wordt verzoeker dan ook nagenoeg identiek dezelfde beslissing als aan zijn stiefvader N. betekend.

Zoals hij in het thans voorliggende verzoekschrift zelf aangeeft, stelt de Raad verder vast dat verzoeker hierin integraal verwijst naar het middel van zijn stiefvader in zijn beroep.

De zaken met rolnummers 264 326 en 264 318 werden tijdens de terechtzitting dan ook samen opgeroepen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest van 16 november met nr. 263 749 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekers stiefvader N. verworpen.

In dit arrest wordt in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet gemotiveerd als volgt:

"5.1. Verzoeker verklaart dat hij en zijn echtgenote in Usulután, El Salvador, zouden zijn bedreigd en afgeperst door bendeleden. Ook hun kinderen zouden hierbij zijn gevisieerd. De aanleiding van deze bende problemen zou hebben gelegen in de hulp die zijn echtgenote zou hebben geboden aan een collega die zou zijn misbruikt door haar partner, die tevens bendeleider zou zijn van de bende Barrio 18.

5.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering (COI Focus "El Salvador: Veiligheidssituatie" van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR guidelines).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenactivisten, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook jonge vrouwen, meisjes en kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-22).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend ("may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case"; "Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee."; "Depending on the particular circumstances of the case (...)"); p. 28-29 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bendegegeweld moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten zijn specifieke en individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De Raad zal daarom verder nagaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

5.3. Verzoeker legt in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende documenten neer die betrekking hebben op zijn persoons- en verblijfgegevens en deze van zijn gezinsleden, met name hun paspoorten, hun identiteitskaarten en de factuur van het huis in San Salvador (AD CGVS, map met documenten), die hier niet ter discussie staan. Hetzelfde geldt voor de werkdocumenten en het diploma van zijn vrouw die enkel hun beroepsactiviteiten bevestigen alsook de studies van zijn vrouw.

In deze betwist de commissaris-generaal niet dat verzoekers echtgenote S. werkzaam was bij Ciudad Mujer in Usulután, een centrum voor vrouwen van het ministerie van lokale ontwikkeling.

Verzoeker, zijn echtgenote S. en zijn stiefkinderen W. en T. getuigen dat zij meermaals zijn bedreigd door bendeleden. Zowel in hun verklaringen op het CGVS, als in het verzoekschrift als tijdens het pleidooi ter terechtzitting, verbinden verzoeker en zijn gezin deze bende problemen aan de betrokkenheid van S. bij een incident op 18 oktober 2019 in Usulután waarbij zij, middels het inschakelen van de politie, haar collega te hulp kwam tegen het geweld van haar partner, die tevens bendeleider van Barrio 18 zou zijn, hetgeen de oorzaak zou zijn van al hun problemen (NPO, p. 10-11 ; NPO S., p. 7, NPO W., p. 10; NPO T, p. 12-13).

De Raad stelt evenwel samen met de commissaris-generaal vast dat de echtgenote van verzoeker geen schriftelijke of andere bewijzen noch overtuigende bewijskrachtige elementen kan voorleggen die haar betrokkenheid bij dit incident aantonen, laat staan van enige handeling die door haar op 18 oktober 2019 zou zijn gesteld.

De screenshots van berichten tussen verzoekers echtgenote en haar collega en screenshots van berichten tussen verzoekers echtgenote en de dochter van haar collega, zijn niet afkomstig van een objectieve bron. Dergelijke conversaties kunnen eenvoudig worden geënsceeneerd en gemanipuleerd en

bieden geen garantie inzake authenticiteit. Om deze redenen kan aan zulke conversaties slechts een heel beperkte bewijswaarde worden toegekend.

Ter terechtzitting wordt een brief, met eensluitende vertaling, voorgelegd van het centrum Ciudad Mujer in Usulután waar het hoofd van het centrum bevestigt dat de echtgenote van verzoekster was betrokken bij een incident van partnergeweld tegen een collega, dat zij de politie zou hebben ingeschakeld en dat zij en haar gezin daardoor problemen hebben gekregen daar de aanvaller van de collega eveneens een bendelid was. Volgens het hoofd van het centrum staat het vast dat de problemen die verzoeker en zijn gezin zouden hebben gekend, verband houden met dit incident van partnergeweld. Het hoofd voegt er aan toe dat het centrum Ciudad Mujer in het verleden ook getuige is geweest van andere gelijkaardige situaties, met name een femicide op een collega in november 2014 en een andere collega die omwille van doodsb bedreigingen uiteindelijk het land heeft verlaten voor de Verenigde Staten.

De Raad heeft evenwel een aantal bedenkingen bij dit document.

Vooreerst is het opmerkelijk dat verzoeker en zijn gezin pas tijdens de beroepsprocedure en ter terechtzitting deze brief van 7 oktober 2021 voorleggen. Weliswaar geeft het hoofd in deze brief aan dat zij initieel op vraag van de echtgenote van verzoeker, geen brief wilde opstellen uit vrees om in handen te vallen van die bendeleden en omdat het nadelig zou zijn voor haar functie als ambtenaar. Het is echter niet duidelijk waarom het hoofd heden wel een brief wil opstellen; ze geeft nergens aan dat de omstandigheden dermate zouden zijn gewijzigd dat het nu voor haar wel mogelijk is om een brief op te stellen. Bij gebrek aan verdere toelichting, ziet de Raad niet in waarom zulke brief niet eerder kon worden voorgelegd. De timing van deze brief, nadat verzoeker en zijn gezin kennis namen van de motieven van de bestreden beslissing, doet dan ook de wenkbrauwen fronsen.

Verder stelt de Raad vast deze brief weinig officieel en authentiek voorkomt. De brief bevat geen officiële vormelijke elementen: hij bevat geen handtekening van het hoofd van het centrum, noch enige stempel. De brief heeft weliswaar een officiële hoofding maar hierbij merkt de Raad op dat er enkel een kopie wordt voorgelegd en geen origineel document. De authenticiteit en de herkomst van dit document kunnen dan ook niet worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt, te meer verdere officiële kenmerken ontbreken.

Ten slotte stelt de Raad vast in de brief het incident op 28 oktober 2019 wordt gedateerd, terwijl dit incident volgens de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote plaatsvond op 18 oktober 2019. Ter terechtzitting wijt de verzoekende partij dit aan een typefout, maar deze uitleg kan de Raad niet overtuigen. Als het hoofd van het centrum Ciudad Mujer zo weigerachtig zou zijn geweest om deze brief te schrijven, mag redelijkerwijze worden aangenomen dat ze hieraan de nodige aandacht heeft besteed. Gelet op wat voorafgaat, volstaan de berichten en de brief van 7 oktober 2021, op zich niet om het vluchtrelaas en de aangehaalde gebeurtenissen te staven, te meer daar verzoekers echtgenote verder geen enkel document kan voorleggen van de klacht die haar collega tegen haar partner zou hebben ingediend, de rechtszaak die daarop zou zijn gevolgd en de intrekking van de klacht door haar collega, na bedreigingen. De uitleg dat zij hiervan geen officiële bewijzen kan voorleggen gezien het een privé-aangelegenheid betreft tussen haar collega en haar partner, neemt echter niet weg dat zij via haar collega of de advocaat van deze collega documenten over deze rechtszaak had kunnen verkrijgen. Bovendien was het zijn echtgenote die op haar werk de code had geactiveerd omdat haar collega in levensgevaar verkeerde (NPO, p. 11; NPO S., p. 7). Dat zij desondanks geen enkel bewijs kan neerleggen ter staving hiervan acht de Raad niet geloofwaardig.

Het geheel van wat voorafgaat ondergraaft reeds de beweerde betrokkenheid van verzoekers echtgenote in deze zaak en de daaropvolgende incidenten die hiermee zijn verbonden.

5.4. Op 11 november 2019 zou verzoekers echtgenote in Usulután op een parking zijn ingesloten door een auto en op 15 november 2019 zouden in San Salvador twee wagens hebben getracht haar klem te rijden.

Zijn echtgenote legde enkele foto's neer op een USB-stick van de wagens die haar zouden hebben belaagd op 11 en 15 november 2019. Op deze foto's zijn echter enkel wagens te zien; verder kan er niets uit worden afgeleid en kan hiermee dus niet worden aangetoond dat de personen in de betrokken wagens verzoekers echtgenote zouden hebben gevisieerd.

Verder is het frappant dat verzoekers echtgenote geen klacht indiende na deze incidenten in november 2019 of op enige andere wijze bescherming zocht (NPO S., p.12). Er kan toch worden verwacht dat, indien ze werkelijk werd achtervolgd door bendeleden, zij enige moeite zou doen om bescherming te krijgen. De uitleg in voorliggend verzoekschrift dat zij geen enkel bewijs had van de gebeurtenissen, zij geen nummerplaat had en zij de mannen niet kende, biedt hiertoe geen verschoning. Daar verzoeker, zijn echtgenote S. en de twee stiefkinderen allen de gebeurlijke incidenten koppelen aan het incident waarbij S. haar collega te hulp schoot, kon verzoekers echtgenote aan de politie reeds aangeven uit

welke hoek deze bedreigingen vermoedelijk kwamen en had de politie op basis daarvan een onderzoek kunnen starten. Het feit dat zij dit niet heeft gedaan, terwijl de kans bestond dat de bendeleden het hierbij niet zouden laten, ondergraaft de geloofwaardigheid van deze voorgehouden gebeurtenissen. Het doel van een aangifte bij de politie is immers het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden.

Bovendien klemt deze uitleg met verzoekers verklaring dat hij wel klacht zou hebben ingediend naar aanleiding van de beweerde afpersing en bedreigingen op 12 december 2019 in Usulután; immers ook hier verklaren verzoekers niet op de hoogte te zijn geweest van de identiteit van de mannen in kwestie (NPO, p. 10; NPO S., p. 11) en kon aan de politie geen extra informatie gegeven worden. Dit heeft verzoeker er evenwel niet van weerhouden klacht in te dienen.

Hierbij komt nog dat zowel verzoeker als W. en T. nalieten de voormelde gebeurtenissen van 18 oktober alsook van 11 en 15 november 2019 te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ). Waar verzoeker in het verzoekschrift opwerpt dat zij bij de DVZ allen werden aangemaand om het kort en bondig uit te leggen en zich te houden aan het belangrijkste probleem, overtuigt hij niet. Van een verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische overheid vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen. Hoewel de vragenlijst, die tijdens het interview bij de DVZ wordt ingevuld, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker, W. en T. worden verwacht dat zij de gebeurtenissen in oktober en november 2019 zouden vermelden. Tijdens deze gebeurtenissen zou hun echtgenote/moeder immers voor het eerst problemen hebben gekend met de bendeleden en dergelijke incidenten moeten een impact op hun gezinsleven hebben gehad en hebben volgens hun huidig relaas vermoedelijk aanleiding gegeven tot alle incidenten die ze nadien hebben meegemaakt.

5.5. Verzoeker houdt verder voor dat hij en zijn echtgenote op 12 december 2019 in Usulután door de bendeleden werden bedreigd en dat een bedrag van 7000 dollar werd geëist.

Hij legt hieromtrent volgende documenten voor: een document omtrent de authenticiteit van zijn dossier van 3 februari 2020, een getuigschrift van 31 januari 2020 van het openbaar ministerie dat verzoeker een klacht heeft ingediend tegen onbekenden met betrekking tot het afpersingsincident op 12 december 2019 en een mail van zijn advocaat van 29 september 2020 met als bijlage de intrekking van de klacht op 17 januari 2020.

Deze documenten maken melding van de klacht die hij op 13 december 2019 zou hebben ingediend naar aanleiding van het afpersingsincident van 12 december 2019 en vermelden tevens dat hij heeft getracht documenten met betrekking tot zijn zaak te verkrijgen. Zoals de commissaris-generaal terecht bemerkt, tonen deze documenten enkel aan dat verzoeker zou hebben getracht documenten met betrekking tot zijn zaak te verkrijgen maar dat hij deze tot op heden niet kan voorleggen. Bovendien staat er enkel een melding van verzoekers dossier in de documenten maar geen verdere details over de inhoud van zijn klacht, waarvan kan worden aangenomen dat ze louter werd opgesteld op basis van verzoekers verklaringen, daar er geen verwijzing is naar enige betrouwbare en verifieerbare externe bron en evenmin blijkt dat de klacht is gebaseerd op een politieel of gerechtelijk onderzoek. Er wordt ook geen melding gemaakt van vaststellingen of onderzoeksdaden die werden verricht door politie of justitie. Enkel op basis van de documenten die verzoeker neerlegt met betrekking tot zijn klacht van 13 december 2019 kan aldus niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan.

Verder zijn de verklaringen die zij hebben afgelegd over het incident op 12 december 2019 en de nasleep ervan weinig aannemelijk. De commissaris-generaal stelt terdege: "U en uw vrouw werden tegengehouden door twee bendeleden. U verklaart dat beide personen gewapend waren (CGVS 20/12253, p.8), uw vrouw is daar echter niet zeker van en verklaart louter dat ze iets zag fonkelen in hun handen (CGVS 20/12253B, p.11). U verklaart voorts dat het bendelid zeventuizend dollar van jullie eiste. Gevraagd naar hoe en wanneer de betaling in zijn werk zou gaan stelt u dat het bendelid jullie nog geen concrete instructies had gegeven (CGVS 20/12252, p.11; CGVS 20/12298, p.10 en 13). De bendeleden zeiden wel dat ze wisten waar jullie woonden in Usulután en in San Salvador, en waar jullie werkten. Ze zouden jullie enkel gezegd hebben dat jullie zeventuizend dollar moesten betalen en dat als jullie dit niet zouden doen, ze iemand van de familie zouden doden (CGVS 20/12252, p.7; CGVS 20/12253, p.8 en 9-10; CGVS 20/12253B, p.11; CGVS 20/12298, p.10). Vervolgens zouden ze

vertrokken zijn. Echter, bij elke volgende bedreiging of benadering lieten de bendeleden steeds na om concrete verdere afspraken te maken (CGVS 20/12252, p.7 en 10; CGVS 20/12253, p.8 en 9-10; CGVS 20/12253B, p.11; CGVS 20/12298, p.10 en 13). Het is niet aannemelijk dat de twee personen jullie op 12 december 2019 bedreigd zouden hebben met de dood indien jullie niet zouden betalen, maar dan niet laten weten hoe het geld en wanneer juist betaald zou moeten worden. Verder is het weinig geloofwaardig dat de bendeleden jullie zouden bedreigen met de dood, maar u of T.(...) op 23 december 2020 en op 17 januari 2021 telkens zouden laten gaan met een waarschuwing en de vraag tot betaling, opnieuw zonder verdere instructies. Dergelijke beweerde handelswijze van de bendeleden is toch wel merkwaardig.” (eigen onderlijning)

Verzoeker repliceert dat dit meer een intimidatietactiek was van de bendeleden om hen schrik aan te jagen, maar overtuigt allermint. De bewering dat een bendeleder, die verzoeker en zijn gezinsleden viseert omwille van de hulp die verzoekers echtgenote aan haar collega bood naar aanleiding van de door hem begane mishandelingen, zich simpelweg beperkt tot intimidatie, is in het licht van de specifieke en algemene objectieve landeninformatie over de criminele bendes in El Salvador niet aannemelijk. Het rechtsplegingsdossier bevat informatie over de reputatie en werkwijze van bendes waaruit blijkt dat zij over het algemeen niet alleen meer doortastend en agressief zijn in hun manier van aanpakken maar ook dat zij erom bekend staan meedogenloos te zijn (zie bv. COI Focus “El Salvador: Veiligheidssituatie” van 12 oktober 2020, p. 9-11; 14-16; UNHCR guidelines, p. 10-13, 29, 31). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat dit zeker het geval is wanneer iemand in hun vizier is gekomen. De door verzoeker, zijn echtgenote en haar kinderen geschetste handelwijze van de bendeleden waarbij zij met de dood werden bedreigd en werden afgeperst, maar geen verdere instructies hebben gekregen over hoe en wanneer de betaling zou plaatsvinden én zij daarenboven telkens mochten beschikken met een loutere waarschuwing en een vraag tot betaling, zonder meer, komt in het licht van de beschikbare landeninformatie allesbehalve realistisch en geloofwaardig over. Verzoeker brengt geen elementen bij die hier alsnog een ander licht op werpen. De commissaris-generaal kon dan ook terecht de nodige vraagtekens plaatsen bij de beweerde handelwijze van de bendeleden (zie in deze zin EASO, Judicial analysis ‘Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System’, 2018, p. 76).

5.6. In diezelfde optiek kan evenmin worden aangenomen dat verzoeker en zijn gezinsleden aanvankelijk zouden hebben gedacht dat de bendeleden blufpoker aan het spelen waren, te meer daar in de brief van het Centrum Ciudad Mujer gewag wordt gemaakt van andere gelijkaardige situaties die collega’s van het centrum zouden hebben meegemaakt. De vaststelling dat verzoeker en zijn gezin, zoals in de bestreden beslissing uitvoering wordt besproken, na het incident van 12 december 2019 nog steeds geen grote voorzorgmaatregelen zouden hebben getroffen en zij zich steeds zouden hebben verplaatst naar net die locaties waarvan de bendeleden wisten dat zij er kwamen en woonden, met name hun werkplaatsen en appartement in Usulután en hun huis in San Salvador, stemt dan ook niet overeen met de door hen voorgehouden vrees en vervolgingsfeiten. Deze bevinding staat bovendien in schril contrast waar T. verklaarde “Eens je bent afgeperst, blijven ze geld van je vragen. Als je op een bepaald moment niet het geld kan ophoesten, dan moorden ze je een voor een uit” (NPO T., p. 10). In dit opzicht is ook het winkeluitstapje van T. met haar dochter A., te voet, op 23 december 2019, weinig geloofwaardig. Dat zij er niet van overtuigd waren dat de bendeleden daadwerkelijk op de hoogte waren van hun woonplaats in San Salvador, kan, gezien de geuite doodsbedreigingen en het risico dat zij hierbij liepen, niet volstaan ter vergoelijking van hun gedrag. Bovendien moet opgemerkt dat verzoeker, zijn echtgenote en haar kinderen wel dachten dat de bendeleden in Usulután waren, en zij zich desondanks ook nog naar daar bleven verplaatsen (NPO W., p. 7-8; NPO, p. 8, 10; NPO S., p. 9-10, NPO T., p. 8, 9 en 12). Ook wijst de Raad erop dat na het incident dat T. op 23 december 2019 meemaakte in San Salvador, het voor iedereen duidelijk moet zijn geweest dat de bendeleden wel degelijk op de hoogte waren van hun huis en verblijf aldaar, maar zij er toch nog bleven wonen. Hun beweerde inspanningen om aan de bendeleden te ontkomen, zijn zeer miniem. Hun houding staat aldus in schril contrast met hun beweerde vrees voor de bendeleden.

Zelfs verzoekers andere stiefkinderen, R. en J. bleven in het huis in San Salvador wonen na hun vertrek uit El Salvador (NPO W., p. 3, 8, 10 ; NPO S., p. 13). De bewering dat ze er verbleven uit noodzaak en dat ze op zoek zijn naar oplossingen om ergens anders naartoe te verhuizen, kan hier niet anders over doen denken. Immers, indien verzoeker en zijn gezin zich daadwerkelijk bedreigd voelden, kan redelijkerwijs worden verwacht dat ook R. en J. reeds eerder het initiatief zouden hebben genomen om het land te verlaten, of minstens iets zouden hebben ondernomen om zich veilig te stellen. Dat zij daarentegen kennelijk gewoon op dezelfde plaats bleven wonen, valt hiermee moeilijk te rijmen. De uitleg in het verzoekschrift dat hun huis in San Salvador is gelegen tegenover het huis van een

procureur/rechter die bescherming krijgt en waar er vaak agenten rondhangen waardoor zijn stiefkinderen er relatief veilig zijn gezien de benedeleden er niets durven te ondernemen, kan niet overtuigen. T. gaf immers duidelijk aan dat die privébewaking enkel een invloed had op deze rechter en niet op hun situatie "omdat zij daar leefde, het was privé bewaking voor haar" (NPO T., p. 4). Zij vervolgde weliswaar dat de benedeleden nooit tot daar gingen omdat ze wisten dat die privébewaking daar was, maar net voorbij hun zone was de bende Barrio 18 reeds aanwezig (NPO T., p. 3-4; NPO S., p. 4; NPO, p. 4; NPO W., p. 4). Gelet op de territoriale en sociale controle die bendes uitvoeren en gezien het hele gezin van verzoeker in het vizier zou zijn gekomen van benedeleden, bestond het risico er dan ook in dat verzoeker en zijn gezin wat verderop door de benedeleden konden worden benaderd. Bovendien kan hierbij de bedenking worden gemaakt waarom, indien het er toch zo veilig zou zijn, verzoeker en zijn gezin voor hun vertrek uit El Salvador het nodig achtten zich steeds afwisselend te verplaatsten tussen hun appartement in Usulután en hun huis in San Salvador.

Waar verzoeker, S., W. en T. verklaren dat twee benedeleden J. op 11 januari 2021 in San Salvador hebben bedreigd en J. hierop klacht heeft ingediend, stelt de Raad vooreerst vast dat deze klacht louter werd opgesteld op basis van haar verklaringen. Verzoeker brengt verder geen documenten bij met betrekking tot het verloop van deze klacht of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klacht inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze klacht, die niet meer bevat dan de eigen verklaringen van J., slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend. Bovendien blijkt dat over deze klacht gebrekkige verklaringen worden afgelegd en dat deze tevens een gesolliciteerd karakter vertoont. Hierover motiveert de commissaris-generaal terdege: "Dient hierbij te worden opgemerkt dat ze naliet jullie van op de hoogte te brengen van het incident, dat enkele dagen voor de persoonlijke onderhouds van 13 en 14 januari 2021 plaatsvond (CGVS 20/12298, p.6 en 14; zie vertaling document klacht J(...)). Ze wist wanneer jullie interviews bij het CGVS was, maar wou vooral uw vrouw geen zorgen baren (CGVS 20/12298, p.14-15). Het is merkwaardig dat ze jullie niet op de hoogte zou brengen van deze incidenten, zeker indien het bendegegeweld net de reden is waarom jullie naar België kwamen. T(...) geeft aan dat twee benedeleden J(...) van haar moto gesleurd hebben, dat ze haar gevolgd zouden hebben naar jullie huis en dat ze zeiden dat ze wisten waar jullie (de rest van het gezin) waren (CGVS 20/12298, p.6 en 14). Nochtans zegt J(...) enkel dat een bendelid uit een wagen met daarin een andere persoon stapte, haar bedreigde en om geld vroeg, en dat het bendelid besloot terug in de wagen te stappen toen een minibus voor personenvervoer opeens voorbijkwam (zie document vertaling klacht J(...)). De tegenstrijdige verklaringen die T(...) aflegt ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van jullie asielaanvragen. Ook zegt J(...) niks over jullie problemen in El Salvador (zie document vertaling klacht J(...)). Dat de rest van het gezin eerder door benedeleden zou benaderd en bedreigd geweest zijn en daardoor zelfs het land ontvlucht zijn, is niet zomaar een gegeven dat uw dochter J(...) kan vergeten te vermelden wanneer ze een klacht gaat indienen bij de politie, maar het zou integendeel een ernstige indicatie kunnen zijn van de voortzetting van jullie problemen met de benedeleden. Een en ander doet toch vermoeden dat zij deze klacht louter indiene met het oog op het verwerven van bijkomend "bewijs" voor jullie asielaanvragen. Andermaal wordt hiermee de waarachtigheid van jullie asielaanvragen ondermijnd." Verzoeker brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die voorgaande pertinente bevindingen kunnen weerleggen of ontkrachten.

Waar de commissaris-generaal het evenmin logisch vindt dat verzoekers echtgenote nog tot 20 januari 2020 bleef werken in Usulután, slaagt verzoeker, door louter te herhalen dat zij niet zomaar al haar werkzaamheden kon stopzetten, er niet in hier anders over te doen denken. Het ligt immers inderdaad in de lijn der verwachtingen dat iemand die ontslag wil nemen omwille van doodsb bedreigingen, dat dan ook onmiddellijk doet en niet nog gedurende een maand blijft verder werken. Gezien de ernst van de door hen beweerde bedreigingen mag immers worden verwacht dat zij alle middelen inzetten om zichzelf onmiddellijk in veiligheid te brengen. Zeker toen verzoeker op 17 januari na het afzetten van zijn vrouw op haar werk, opnieuw werd benaderd door de benedeleden (NPO, p.8-9; NPO S., p.10; NPO T., p.10, 12), mag er redelijkerwijs worden verwacht dat, ondanks de beweerde voorzorgsmaatregelen die zij nam, dit incident haar had moeten doen beseffen dat het niet meer was aangewezen om naar die plaats te blijven terugkeren. De uitleg voor het feit dat verzoekers vrouw bleef werken, namelijk dat ze haar nodig hadden en ze voor vervanging moest zorgen, kan derhalve niet worden gevolgd, te meer het een organisatie betreft die geweld tegen vrouwen wil tegengaan en dus logischerwijze begrip kon hebben getoond voor haar precaire situatie. Iets wat overigens ook blijkt uit de brief die haar hoofd zou hebben geschreven: "Ik begrijp dan ook de reden van haar ontslag alsook de reden waarom zij het land heeft verlaten, op zoek naar bescherming voor haar familie en zichzelf." De vaststelling dat zij bleef werken op de plaats waar de problemen oorspronkelijk zouden zijn begonnen, en dat zij gedurende die periode nog steeds verbleven in het appartement in Usulután, dicht bij de plaats waar ook verzoeker

voor de eerste keer problemen kende met de bendeleden op 12 december 2019, ondermijnt de geloofwaardigheid van hun relaas. Dat alle andere familieleden gemakkelijker ontslag konden nemen en wel onmiddellijk zijn gestopt met werken doet hier geen afbreuk aan.

5.7. Wat betreft de problemen die de zus van verzoekers echtgenote zou hebben gekend, na hun vertrek uit El Salvador, herhaalt de Raad vooreerst dat aan de screenshots van berichten tussen verzoekers echtgenote en haar zus slechts een heel beperkte bewijswaarde kan worden gehecht daar deze niet afkomstig zijn van een objectieve bron, zulke conversaties eenvoudig kunnen worden geënceneerd en gemanipuleerd en deze geen garantie bieden inzake authenticiteit. Daarenboven motiveert de commissaris-generaal terdege dat “onmogelijk een verband tussen jullie en haar problemen [kan] worden vastgesteld. S.(...) zou door een persoon gecontacteerd zijn geweest die zich voordeed als uw vrouw en geld vroeg (CGVS 20/12252, p.7-8; CGVS 20/12253B, p.6; CGVS 20/12298, p.11). Jullie geven aan dat die persoon informatie wil bekomen over uw vrouw (CGVS 20/12252, p.11-12; CGVS 20/12253B, p.6). In de berichten werd niet verwezen naar jullie problemen (CGVS 20/11298, p.15). Bovendien gaat het hier om een hoger bedrag, namelijk 8500 dollar, en wordt er geen melding gemaakt van de vorige keren dat er al gevraagd zou zijn geweest naar het geld (CGVS 20/12253B, p.6). De vaststelling dringt zich bijgevolg op dat jullie niet verder komen dan blote beweringen die jullie met geen enkel geloofwaardig element kunnen ondersteunen.” Verzoeker laat dit motief geheel ongemoeid.

5.8. De commissaris-generaal en de Raad betwisten noch ontkennen dat delen van El Salvador worden geteisterd door een hoge graad van crimineel geweld, en dat San Salvador en Usulután, waar verzoeker en zijn gezin verbleven, criminaliteit kennen en gevaarlijk kunnen zijn. Verzoeker, S. W. en T. beschrijven inderdaad verschillende gebeurtenissen die zich over de jaren heen voordeden in en rond hun verschillende verblijfplaatsen en die de aanwezigheid van bendeleden bevestigen, maar dit is op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in hunnen hoofde aannemelijk te maken nu zij op geen enkel moment aantonen dat zij hierdoor persoonlijk ernstige problemen ondervonden. Wat betreft de incidenten die W. in januari 2019 en R. in oktober 2019 meemaakten, stelt de commissaris-generaal terdege: “Dient ten eerste opgemerkt te worden dat de incidenten die W.(...) in januari 2019 en R. in oktober 2019 meemaakten niet de directe aanleiding waren voor jullie vertrek uit El Salvador. W.(...) geeft ook zelf aan dat er vermoedelijk geen link is tussen het probleem dat hij in januari 2019 zou hebben ervaren en de beweerde incidenten op 12 en 23 december 2019 (CGVS 20/12252, p.10).” Verder kan uit deze incidenten niet blijken dat W. en R. systematisch werden geïsoleerd door bendeleden. Voor zover geloof kan worden gehecht aan het incident dat R. zou hebben meegemaakt in oktober 2019 nu W. dit linkt aan voormelde ongeloofwaardig bevonden asielmotieven (NPO W, p. 8), betreffen deze feiten één voor één losstaande incidenten en tonen ze enkel aan dat een groot deel van het openbaar leven in El Salvador door de bendes wordt gecontroleerd, iets wat noch door de commissaris-generaal noch door de Raad wordt betwist. Nergens uit hun verklaringen blijkt dat zij als gevolg van deze incidenten verdere problemen kregen met bendeleden. De Raad wijst erop dat het in deze afzonderlijke gevallen gaat om louter gemeenrechtelijke feiten die kaderen in de algemene veiligheidssituatie die El Salvador en die betreuenswaardig zijn maar die, zelfs als ze cumulatief worden gezien, niet voldoende ernstig zijn om een nood aan internationale bescherming vast te stellen.

5.9. Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde niet om de vluchtmotieven en een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal dat de verklaringen van verzoeker, zijn echtgenote S. en haar kinderen W. en T., die allen om dezelfde redenen om internationale bescherming verzoeken, over de vermeende gebeurtenissen en bende-problemen die voor hen de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten, niet overtuigen, zoals hierboven besproken. De door verzoeker voorgelegde documenten, met hun beperkte bewijswaarde en inhoud, worden aldus niet aangevuld en geruggesteund door aannemelijke en geloofwaardige verklaringen.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen in punten 5.3 tot 5.8, waaruit talrijke tegenstrijdigheden, inconsistenties en onaannemelijkheden blijken, voldoende determinerend om te besluiten dat aan het door verzoeker voorgehouden vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde

vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers kritiek op de andere motieven in de bestreden beslissing betreft overtollige motieven die in deze zaak door de Raad niet worden weerhouden noch overgenomen als pertinente vaststellingen. Verzoekers kritiek hierop dient in deze zaak dan ook niet verder te worden besproken.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Nu aan zijn voorgehouden problemen met bendeleden geen geloof kan worden gehecht, maakt hij niet aannemelijk dat hij, zijn echtgenote S. en zijn stiefkinderen W. en T. vallen onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, laat staan dat zij om deze reden een gegronde vrees hebben of een reëel risico lopen. Een verder onderzoek in dit kader dringt zich dan ook niet langer op.

Verzoeker brengt geen andere specifieke en individuele elementen aan die een nood aan bescherming aannemelijk maken.

5.10. Waar verzoeker de socio-economische situatie in El Salvador aankaart, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;
- c) niet-overheidsactoren (...).”

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in El Salvador sprake zou zijn van een preciaire socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak uitgaat van of wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor (zie in deze zin HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In dit geval blijkt verder niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Waar verzoeker verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in El Salvador en een vrees aanhaalt om te worden besmet met het coronavirus, volstaat het ook hier op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat verzoeker aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat hij in het geval van een terugkeer naar zijn land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van zijn bewering dat hij in El Salvador zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont verzoeker verder niet aan dat hij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden zou worden onderworpen aan vervolging of een ‘onmenselijke behandeling’ in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem – in de hypothese dat hij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

In de mate dat verzoeker zich de vraag stelt of hij ten tijde van deze crisis in de mogelijkheid zal zijn om een job te vinden, benadrukt de Raad dat uit niets blijkt dat hij, gezien zijn persoonlijke omstandigheden,

geen werk zou mogen uitoefenen in El Salvador. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene.

Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar El Salvador, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

5.11. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire” van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven.

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die zijn gevlucht voor het bende-geweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes werden geviseerd. Hieruit blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer.

Het geheel van de beschikbare landeninformatie duidt helder dat een vertrek uit El Salvador omwille van bende gerelateerde problemen een factor is die de risico's bij terugkeer naar dat land verhogen en/of verzwaren.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “certain returnees from abroad” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “depending on the particular circumstances of their case” (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoekers beweerde (afpersings)problemen met de bendeleden van, onder meer, Barrio 18 niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat hij voor zijn vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker El Salvador verliet omwille van bende gerelateerde problemen, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bende gerelateerd probleem een risico zou lopen om opnieuw te worden geviseerd door bendeleden, laat staan dat zijn vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Het feit dat hij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing kunnen lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd,

volstaat op zich niet om in zijnen hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoeker bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu zijn beweerde problemen met bendeleden niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van beweerde maar ongeloofwaardig bevonden (afpersings)problemen met bendeleden en/of het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven.

5.12. Wanneer geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat hij in El Salvador geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.”

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker evenmin een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendedegrelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving,

daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en was hij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES